

Arrest

nr. 307 857 van 5 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DECOSTER loco advocaat S. SAROLEA. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 18 mei 2021.

Op 11 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 22 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 16 jaar oud te zijn, etnisch Tadzjiek te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Qala Yatim, een dorp in het district Chardara van de Afghaanse provincie Kunduz, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u student in de madrassa van het dorp. Uw vader kwam om het leven bij de val van Kunduz. Uw moeder woont op heden met uw twee zussen en drie broers in Baghlan, bij uw maternale oom en zijn schoonfamilie.

Uw problemen zijn er gekomen toen u begon te studeren in de madrassa. U kreeg les van Qari A. en Qari I. Zij gaven lessen die tegen de overheid gericht waren. Ze zeiden dat Afghanistan binnengevallen was en dat deze indringers Afghanistan willen vernietigen. Omwille van deze reden diende er gevochten te worden tegen hen. In de madrassa kregen jullie ook video's te zien over de opleidingen van de taliban. Op een dag ging u samen met A., een vriend en medestudent van u, naar Qari A. om te vragen of u even naar de dichtstbijzijnde bazaar mocht om iets te halen. Toen u binnen ging in de kamer waar Qari A. was zag u ook Qari I., M. N. en nog andere personen die u niet kende. U zag allemaal materialen liggen om bommen te maken. Toen u dit zag werd u bang omdat u dacht dat ze de moskee volledig zouden laten ontploffen. Vervolgens verliet u de moskee en u kwam bij K. en daar was commandant S., het hoofd van de politie. U vertelde tegen hem wat u gezien had in de moskee en u zei dat ze van plan waren de moskee te laten ontploffen of dat ze een terroristische aanslag zouden plegen. Later die dag vielen speciale eenheden en de 01 eenheid de madrassa binnen en ze confisqueerden alle materialen en M. N. werd gearresteerd. Twee dagen erna benaderde A.R., het dorpshoofd, u om te zeggen dat Qari H., de leider van de taliban, ontdekt had dat u informatie over de madrassa doorgegeven had. U werd daarom de volgende dag opgeroepen om te verschijnen op een jirga (= bijeenkomst waar beslissingen genomen worden) die georganiseerd werd. Aangezien u wist dat u schuldig was wilde u naar uw maternale tante gaan in het dorp Akbarya. U ging er naartoe en de volgende dag vond de jirga plaats waar uw maternale oom bij aanwezig was. U werd beschuldigd van spionage en werd ter dood veroordeeld. Uw oom lichtte u hierover in en de volgende dag vertrok u, samen met de echtgenoot van uw tante, naar Kaboel. Daar bleef u ongeveer vijftien dagen in een hotel met de smokkelaar. S., een andere vriend en medestudent van in de madrassa, kwam ook naar u toe en samen, met de smokkelaar, verlieten jullie Afghanistan. S. bent u kwijtgeraakt in Servië.

Toen u, twintig à vijfentwintig dagen later, in Turkije was vernam u dat uw familie verhuisd was naar Baghlan. Dit omdat ze lastiggevalen werden door de familie van M. N. Ze houden u verantwoordelijk voor het feit dat M. N. meegenomen werd door de overheid en daardoor vermist is.

U verliet Afghanistan in de derde maand van 1399 (=mei 2020). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Servië en Roemenië naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 18 mei 2021.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omdat u naar een ongelovig land bent gereisd waardoor ze u ervan zullen beschuldigen een ongelovige te zijn. Daarnaast zal u ook gedood worden omdat u de taliban rapporteerde bij de overheid en M. N. door u gearresteerd werd en op heden nog steeds vermist is.

U kon geen documenten voorleggen tijdens uw asielprocedure.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier), stelt dat op 08/06/2021 u ouder dan achttien jaar bent, waarbij 24,4 jaar een minimumleeftijd is. Dat u heden nog steeds verklaart slechts 16 jaar te zijn (CGVS, p. 5), blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, door u minimaal 9 jaar jonger voor te doen dan u werkelijk bent, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze aan.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u op het CGVS niet gekend te zijn onder andere namen dan B.I. en ook nooit een

andere naam gebruikt te hebben (CGVS, p. 4). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat u in Roemenië en Bulgarije, waar u eerder een VIB ingediend had, een andere naam liet optekenen. Zo verklaarde u in Roemenië M.B. te heten en in Bulgarije D.M.A. (Administratief dossier – Dublin). Ook liet u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS optekenen dat u een Facebookprofiel hebt onder de naam B.S. (CGVS, p. 9). Daarenboven probeerde u gedurende de asielprocedure ook te verbergen dat u een VIB ingediend had te Roemenië en Bulgarije (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22; CGVS, p. 6). De vaststelling dat u erg makkelijk over dergelijke zaken liegt, in casu over uw identiteit en leeftijd, is opvallend en doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

U slaagt er met andere woorden niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielprocedure geen enkel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven (CGVS, p. 3). Bovendien heeft u elders in Europa nog een andere naam opgegeven (zie supra). Het is bovendien ook erg frappant dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw taskara, zijnde een Afghaanse identiteitsbewijs. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet te weten of uw taskara nog thuis lag vanwege de oorlog (Verklaring DVZ, 28). Op het CGVS verklaarde u echter dat uw taskara drie jaar geleden vernietigd werd (CGVS, p. 3-4). U dient dus bij DVZ geweten te hebben dat u niet langer een taskara had. U werd geconfronteerd met deze vaststelling waarna u als antwoord gaf dat er een kopie van uw taskara in school ligt maar dat deze moeilijk te verkrijgen is (CGVS, p. 4). Wat er ook van zij, het is erg duidelijk dat u geen klare wijn schenkt. Deze vaststelling brengt uw algehele geloofwaardigheid verder aan het wankelen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u aanzien als een spion van de overheid. Ook vreest u bij terugkeer gedood te worden omdat u naar een land van ongelovigen bent gereisd waardoor u ervan beschuldigd zal worden een ongelovige te zijn. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo mag het eerst en vooral ten stelligste verbazen dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming en uw registratie als 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling' in mei 2021, geen enkel gewag maakte van de problemen die u later, in maart 2022 bij DVZ, en in augustus 2022 bij het CGVS uit de doeken deed. Als motief gaf u initieel enkel op dat u "het land verlaten hebt omwille van de taliban. U kon er niet naar school gaan, u kon er in feite niks doen. U liep er gevaar." (Administratief dossier - Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Dit is een erg vage beschrijving maar het doet toch sterk vermoeden dat u ermee verwijst naar de toenmalige algemene veiligheidssituatie. Zo gaf u iets later bij DVZ, op 28 juli 2021, te verstaan dat u gestopt was met school omwille van de onveiligheid (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 11). Ook verwees u naast het voorgaande nog tweemaal naar de oorlog tijdens uw verklaringen op DVZ (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 17 & 28). De 'Minteh- fiche' wordt onmiddellijk opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming van een niet –begeleide minderjarige verzoeker, door de Dienst vreemdelingenzaken ter signalisatie van een niet-begeleide minderjarige. Aangezien deze fiche wordt opgesteld bij de initiële registratie van het verzoek, kan er van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentieker zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijk worden aangepast ten gevolge van beïnvloeding van buitenaf. In uw geval lijkt dit duidelijk het geval te zijn geweest, het is immers nauwelijks ernstig te nemen dat u tijdens uw initiële registratie vaag verwijst naar de algemene veiligheidssituatie als asielmotief om dan ongeveer één jaar later een ander relaas uit te doeken te doen.

Merkwaardig genoeg sloeg u er zelfs niet in om consistente verklaringen af te leggen in België na uw passage bij DVZ als beweerde minderjarige. Zo verklaarde u bij DVZ, op 30 maart 2022, dat u het land verliet omdat Qari A., uw leerkracht in de madrassa, van u een vechter/terrorist wilde maken. U was namelijk meegenomen van de madrassa door deze Qari naar een andere locatie waar u video's getoond werd over talibantraining en u echte wapens te zien kreeg. U en uw vriend S. werden gezegd dat jullie moesten deelnemen aan Jihad. Hierna werden jullie teruggebracht naar de madrassa en erna gingen jullie terug naar huis. Daar vertelde u aan uw moeder wat gebeurd was en zij besprak dit met uw maternale oom. U ging niet meer naar de madrassa en u verliet drie à vier dagen later uw dorp (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Op het CGVS verklaarde u merkwaardig genoeg iets totaal anders. Zo zag u materialen om bommen te maken in de moskee en dit vertelde u tegen een politiecommandant. Door uw informatie viel de overheid met speciale eenheden de moskee binnen en alle spullen werden geconfisqueerd. M. N., de mollah van de moskee, werd toen gearresteerd en is sindsdien vermist. Qari H., de leider van de taliban, ontdekte dat u de informatie doorgegeven had en er werd drie dagen na de inval een jirga gehouden. Daar werd u beschuldigd van spionage waardoor besloten werd dat u het land moest verlaten. U bleef na de jirga nog één nacht bij uw oom waarna u het dorp de volgende dag verliet (CGVS, p. 12-13). Het hoeft weinig betoog dat het allesbehalve doorleefd en geloofwaardig overkomt dat u het geweer zo vaak van schouder veranderd

doorheen uw asielpprocedure. Er kan immers verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming consistente verklaringen aflegt over hetgeen hij beweert meegemaakt te hebben in zijn land van herkomst. Dat dit bij u allesbehalve het geval is kan op geen enkele manier ontkend worden. U werd met de vaststelling dat u iets compleet anders bij DVZ gezegd had geconfronteerd. U verklaarde echter wel gezegd te hebben dat u bommen zag in de moskee en hen, waarmee u verwijst naar de qari's en de mollah, rapporteerde (CGVS, p. 13). U dient er echter op gewezen te worden dat dit gegeven, in tegenstelling tot wat uzelf beweert, niet vermeld werd bij DVZ.

Voorgaande vaststelling doen vermoeden dat u uw verklaringen post-factum extra opsmukt in een poging om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te kunnen maken. Het is echter nauwelijks ernstig te nemen dat u plotseling met nieuwe verklaringen komt aanzetten als zou u door de taliban als een spion worden beschouwd, dergelijke verklaringen heeft u voordien immers nooit vermeld waardoor ze in een bedrieglijk daglicht komen te staan. Het CGVS dient u er op te wijzen dat voorgaande vaststellingen reeds een streep trekken door de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder raakt het kant noch wal dat u er zelfs niet in slaagt om consistent te zijn over waar uw gezinsleden verblijven. Zo verklaarde u bij binnenkomst in België en iets later ook bij DVZ dat uw familie nog in uw dorp te Kunduz woonde toen u vertrok uit Afghanistan. Op het moment dat u uw verklaringen aflegde bij DVZ, op 28 juli 2021, was u weliswaar niet zeker of ze nog steeds in het dorp woonden aangezien u anderhalve maand niks meer van hen gehoord had omwille van de oorlog (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 13 & 17; Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Op het CGVS verklaarde u dat uw familie twintig dagen na het incident dat plaatsvond, doordat u informatie had doorgegeven aan de politiecommandant, ook vertrokken was uit het dorp en dat ze nu verblijven in de Afghaanse provincie Baghlan (CGVS, p. 9). Dat u bij DVZ dus nog liet optekenen dat uw familieleden in het dorp te Kunduz woonden is gelet op het voorgaande volstrekt onlogisch. Temeer u het nieuws van uw familie hun verhuis naar Baghlan reeds vernam toen u in Turkije zat, dus voor uw aankomst in België (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan er weerom op geen enkele manier ontkend worden dat het weinig ernstig en geloofwaardig is dat u zo een tegenstrijdige verklaringen aflegt doorheen uw asielpprocedure. Er kan immers verwacht worden dat als uw problemen overeenstemmen met de werkelijkheid en uw familie er effectief door diende te verhuizen, kort na uw vertrek, dat u dit vermeld zou hebben bij DVZ, in casu quod non.

Dat het overigens goed gaat met uw familie (CGVS, p. 11), valt niet te rijmen met het feit dat de taliban momenteel aan de macht zijn in Afghanistan en u door hen zagezegd aanzien wordt als een spion. De geloofwaardigheid van uw relaas komt door voorgaande vaststellingen nog verder op de helling te staan.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u verklaarde dat uw vader – jaren voor uw vertrek uit Afghanistan - in 1395 (2016) gedood werd (CGVS, p.9, Verklaring DVZ, vraag 13). Uit uw verklaringen komt naar voren dat zijn dood geschiedde in het kader van het toenmalige willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg kunt u hier evenmin een persoonlijke vrees aan vastknopen.

Het Commissariaat-generaal dient ook aan te stippen dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat de taliban u onder dwang probeerden te rekruteren. Zo is reeds gebleken dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen (zie supra). Ook blijkt uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Vermoedelijk was dit in uw dorp, dat meestal volledig onder controle van de taliban stond en waar veel dorpingen pro-taliban waren (CGVS, p. 6-7, 14), eveneens het geval.

Daarnaast bent u er evenmin in geslaagd om consistente verklaringen af te leggen wat betreft deze gedwongen rekrutering. Zo maakte u, wat an sich al weinig steek houdt, geen enkele melding van dit probleem toen u geregistreerd werd als vermeende minderjarige (zie supra). Daarenboven stelde u de feiten met betrekking tot de wijze waarop ze u wilden rekruteren anders voor. U verklaarde aanvankelijk dat Qari A. u en S. meenam van de madrassa naar een locatie van de taliban. Dit was na de les. Het was op deze plek dat jullie video's van talibantraining en wapens te zien kregen. Daar werden S. en u gezegd dat jullie dienden deel te nemen aan jihad. Nadat dit gebeurd was ging u niet meer naar de madrassa en u bleef nog thuis gedurende vier dagen vooraleer u vertrok richting Kaboel (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Deze verklaring van u valt echter niet te rijmen met uw verklaring op het CGVS, zijnde dat u stopte met de madrassa nadat u informatie doorgespeeld had aan de politiecommandant (CGVS, p. 12). Op het CGVS werd tevens nooit melding gemaakt van het gegeven dat u en S. ooit meegenomen werden naar een aparte locatie, weg van de madrassa. U verklaarde namelijk dat er in de moskee zelf, door Qari I., gesproken werd

over buitenlanders die uw land binnengevallen waren en dat jihad een verplicht iets is om te doen (CGVS, p. 14).

Verder dient nog stil gestaan te worden bij uw verklaring aangaande het feit dat de taliban u als een ongelovige zouden beschouwen vanwege uw reis naar een "ongelovig" land (CGVS, p. 16). Hierover dient gesteld te worden dat dit een blote bewering is die u niet in concreto aannemelijk maakt. In dit verband kan batig verwezen worden naar de onderstaande motivering:

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige

analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:**

“a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) **niet opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet), van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, o.a. men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Bij terugkeer vreest hij door de taliban gerekruteerd te worden of - indien hij zou weigeren bij hen aan te sluiten - gedood te worden. Hij vreest ook vervolging door de taliban omwille van zijn vertrek uit het land, het feit dat hij asiel aanvraag in Europa en het feit dat hij door hen als "westerling" zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij klaagt een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan en stelt, onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan vanwege de veiligheidssituatie.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een mail van 16 juli 2021 toe waarin hij de bevoegde diensten vraagt om een tweede leeftijdsonderzoek uit te voeren.

3. Aanvullende nota

3.1. Op 21 mei 2024 maakt verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023.

3.2. Verzoeker maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, twee aanvullende nota's over.

Op 27 mei 2024 maakt hij een eerste aanvullende nota over waarin hij volgende stavingstukken voorlegt om zijn verwestering aan te tonen:

- Tewerkstellingskaart tuinbouwsector;
- Attest van veiligheidsopleiding;
- Evaluatierapport Greenyard;
- Bewijs van deelname aan alfabetiseringscursus en taalcursus Frans.

Op 28 mei 2024, ter terechtzitting, maakt hij een tweede aanvullende nota over waarin hij een kopie van zijn taskara met vertaling voorlegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.5. Verzoeker klaagt een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. Verweerder heeft bij aanvullende nota van 21 mei 2024 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft tevens, bij zijn aanvullende nota van 21 mei 2024, de gehanteerde landeninformatie geactualiseerd.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten wegens een vrees om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban. Verzoeker vreest ook gedood te worden door de taliban omdat hij door hen aanzien wordt als een spion nadat de overheid, op basis van informatie die hij had doorgegeven aan een politiecommandant, de moskee met speciale eenheden was binnengevallen, alle spullen had geconfisqueerd en de mollah van de moskee had gearresteerd. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten. De commissaris-generaal stelt op goede gronden onder meer het volgende vast:

(i) de algemene geloofwaardigheid van verzoeker wordt in ernstige mate ondermijnd door zijn verklaringen over zijn identiteit en de daaraan verbonden leeftijd omdat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd: zijn verklaringen, geboren te zijn in 2006 en dus 15 jaar oud te zijn op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, zijn in tegenspraak met de bevindingen van het leeftijdsonderzoek waarbij werd vastgesteld dat verzoeker ouder dan 18 jaar is, waarbij 24,4 jaar een minimumleeftijd is;

(ii) zijn algemene geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd omdat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn identiteit: verzoeker verklaarde op het CGVS niet gekend te zijn onder andere namen en ook nooit een andere naam gebruikt te hebben terwijl uit informatie van het administratief dossier blijkt dat hij in Roemenië en Bulgarije, waar hij eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, gekend is onder een andere naam;

(iii) zijn algemene geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd omdat verzoeker er niet in slaagt om zijn identiteit op ontegensprekelijke wijze aan te tonen: hij legt geen enkel document voor dat zijn identiteit en nationaliteit zouden kunnen staven en schept geen duidelijkheid over zijn taskara;

(iv) inzake verzoekers vrees om door de taliban als spion aanzien te worden, heeft verzoeker noch in de fiche MINTEH bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming als (vermeende) minderjarige, noch tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding gemaakt van deze asielmotieven en voorgewende vrees waardoor wordt geconcludeerd dat verzoeker zijn verklaringen op het CGVS post-factum extra heeft opgesmukt en er geenszins geloof aan kan worden gehecht;

(v) inzake verzoekers vrees om gedwongen gerekruteerd te worden, stroken zijn verklaringen niet met de objectieve informatie waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering; bovendien slaagt verzoeker er niet in om consistente verklaringen af te leggen over deze gedwongen rekrutering: in de fiche MINTHEH bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming als (vermeende) minderjarige maakt verzoeker geen enkele melding van dit probleem; voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS legt verzoeker uiteenlopende verklaringen af over de wijze waarop de taliban hem wilden rekruteren.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft zoals hierna zal blijken.

5.3. Vooreerst geeft verzoeker toe dat hij gelogen heeft over zijn vluchtrelaas, zoals uiteengezet op het CGVS, inzake zijn vrees om door de taliban als spion voor de overheid aanzien te worden. Hij verklaart gelogen te hebben op advies van personen die hem hadden gezegd dat hij zijn verhaal erger moest maken om het geloofwaardiger te maken. Hij houdt vol dat het vluchtrelaas, zoals uiteengezet bij de Dienst Vreemdelingenzaken, inzake zijn vrees voor gedwongen rekrutering wel waar is.

De Raad merkt op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter

ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het (slechte) advies van derden kan niet als geldige verschoningsgrond worden ingeroepen voor het niet-naleven van deze medewerkingsplicht. Dat verzoeker zich genooddaakt voelde om zijn vluchtrelaas aan te dikken tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, is bovendien een bijkomende negatieve indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van zijn relaas. Immers, indien hij daadwerkelijk meende dat hij nood heeft aan internationale bescherming op basis van de elementen die hij heeft aangehaald tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, kan niet worden ingezien waarom hij zijn vluchtrelaas post factum nog zou aandikken tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Zijn relaas, zoals uiteengezet bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt bovendien door de commissaris-generaal op goede gronden evenmin geloofwaardig geacht. Het feit dat verzoeker nu toegeeft dat zijn relaas zoals uiteengezet op het CGVS gelogen was – zonder hiervoor een afdoende verschoning te doen gelden –, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid waardoor dan ook allerminst kan worden aangenomen dat hij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken wél de waarheid zou hebben gesproken.

5.4. Wat betreft zijn leeftijd betwist verzoeker het resultaat van het leeftijdsonderzoek en volhardt hij in zijn verklaring dat hij in 2006 is geboren. Hij verwijst in het verzoekschrift naar de e-mail die zijn advocaat op 16 juli 2021 naar de Dienst Voogdij heeft gestuurd met het verzoek om een tweede leeftijdsonderzoek uit te voeren, waar echter niet is op ingegaan. Ter staving van zijn leeftijd legt verzoeker ter terechtzitting plots, bij aanvullende nota, een kopie van zijn taskara voor. Zijn maternale oom zou hem deze taskara via een fotograaf digitaal hebben doorgestuurd. Uit de taskara blijkt dat verzoekers leeftijd in 2015 op basis van zijn fysieke verschijning werd geschat op 9 jaar en hij dus nu ongeveer 18 jaar zou zijn.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn kritiek aangaande zijn leeftijd. In de bestreden beslissing wordt er terdege op gewezen dat, in het kader van dit leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 8 juni 2021, verzoekers leeftijd werd vastgesteld op *“ouder dan 18 jaar waarbij 24,4 jaar een minimumleeftijd is”*. Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 15 jaar en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden (zie bijlage 26). Er ligt een verschil van negen jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek.

Waar verzoeker kritiek uit op het medisch leeftijdsonderzoek dat op hem werd uitgevoerd, wordt erop gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Hij werd van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij maar heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling vast.

Waar verzoeker zijn leeftijd nu plots tracht te staven met een kopie van zijn taskara die hij ter terechtzitting bij aanvullende nota voorlegt, bemerkt de Raad dat een kopie van de taskara in casu niet opweegt tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek in combinatie met de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (AD CGVS, map met landeninformatie, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021). Uit deze informatie blijkt dat er sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude in Afghanistan waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Verzoeker brengt geen informatie aan die hierop een ander licht kan doen schijnen. Bovendien wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal ook terecht vaststelde dat verzoeker inconsistente verklaringen omtrent deze taskara heeft afgelegd: *“Het is bovendien ook erg frappant dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw taskara, zijnde een Afghaanse identiteitsbewijs. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet te weten of uw taskara nog thuis lag vanwege de oorlog (Verklaring DVZ, 28). Op het CGVS verklaarde u echter dat uw taskara drie jaar geleden vernietigd werd (CGVS, p. 3-4). U dient dus bij DVZ geweten te hebben dat u niet langer een taskara had. U werd geconfronteerd met deze vaststelling waarna u als antwoord gaf dat er een kopie van uw taskara in school ligt maar dat deze moeilijk te verkrijgen is (CGVS, p. 4). Wat er ook van zij, het is erg duidelijk dat u geen klare wijn schenkt. Deze vaststelling brengt uw algehele geloofwaardigheid verder aan het wankelen.”*

Verzoekers taskara die plots ter terechtzitting wordt voorgelegd en waarover verzoeker voorheen inconsistente verklaringen heeft afgelegd, kan mede gelet op de inhoud en de relatieve bewijswaarde ervan, in casu dan ook niet opwegen tegen de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek.

Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift en ter terechtzitting blijft volharden in zijn verklaringen over zijn minderjarige leeftijd, in weerwil van het resultaat van het leeftijdsonderzoek waarbij een verschil van negen jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek werd vastgesteld, doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

5.5. Wat betreft zijn bedrieglijke verklaringen over zijn identiteit geeft verzoeker toe dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Roemenië en Bulgarije onder een andere identiteit omdat hij bang was om teruggestuurd te worden naar Turkije en wederom op basis van (slecht) advies van derden die hem hadden afgeraden zijn echte naam te geven om zichzelf te beschermen.

De Raad herhaalt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt doorheen zijn verschillende asielprocedures. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het (slechte) advies van derden kan niet als geldige verschoningsgrond worden ingeroepen voor het niet-naleven van deze medewerkingsplicht.

5.6. Tenslotte wat betreft verzoekers kritiek op het motief dat betrekking heeft op de inconsistente verklaringen over de verblijfplaats van zijn gezinsleden na zijn vertrek uit Afghanistan, dit betreft een overtoollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

5.7. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus in concreto wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.8. Verzoeker vestigt tevens de aandacht op zijn verblijf in Europa en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'verwesterd' of als ongelovige zal worden beschouwd.

5.9. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. De de facto regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider, Hibatullah Akhundzada, houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto administratie zich ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto talibanregering, evenals de provinciale de facto regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto regering verboden; moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen; is het voor vrouwen verboden om voor VN agentschappen te werken; is universitaire scholing voor vrouwen geschorst; moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken; werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order; werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider, Hibatullah Akhundzada, evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud' en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding

gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor het aantal lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad hoc beslissingen, bv. door leden van de MPVPV en de de facto politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of zaken over de sharia en die personen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisterden zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de

"geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven, al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt in dit verband dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf hebben moeten gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.10. In casu herhaalt de Raad dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om in concreto uiteen te zetten waarom het verblijf in het Westen, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden gevisieerd/vervolgd. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker hiertoe volstrekt in gebreke blijft.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Het komt niet aan de Raad toe om deze leemte voor verzoeker in te vullen of zelf te gissen naar deze elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij die deze beoordeling doorprikt.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota van 27 mei 2024 dat hij als jongvolwassene in Europa is toegekomen, reeds verscheidene jaren in Europa verblijft en zowel de westerse waarden als de westerse kledingstijl heeft overgenomen. Verzoeker stelt dat hij niet meer vertrouwd is met de normen, waarden en gebruiken van zijn land van herkomst, en nog minder van de taliban. Om zijn verwestering aan te tonen voegt hij bij aanvullende nota volgende stavingstukken toe: een bewijs van tewerkstelling in de tuinbouwsector, een attest van een veiligheidsopleiding die hij in het kader van zijn werk heeft gevolgd en twee positieve evaluatierapporten van zijn werkgever. Daarnaast legt hij ook nog een bewijs van deelname aan een alfabetiseringscursus en taalcursus Frans voor. Hoewel deze elementen lovenswaardig zijn en aantonen dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, kan hieruit en uit de aard van zijn activiteiten evenmin worden aangenomen dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij

louter omwille van deze activiteiten door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

De duur van zijn verblijf in België sinds mei 2021, in casu drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 8 juni 2021, blijkt dat verzoeker al meerderjarig was toen hij in mei 2020 uit Afghanistan vertrok, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn moeder, zijn drie broers en twee zussen, met wie hij nog contact onderhoudt (NPO CGVS, p. 11), zodat hij zich desgevallend bij terugkeer bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie supra). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te hebben.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punten 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, punten 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, punten 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, punt 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige

droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn” (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van

artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep. Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 31-34).

In de periode van 16 augustus 2021 tot 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het totaal aantal dodelijke burgerslachtoffers wordt geschat op 1 270, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

In de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 vonden er volgens de UCDP-gegevens 781 veiligheidsincidenten plaats waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar, Panjshir, Baghlan en Nangarhar. UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 veiligheidsincidenten (EUAA *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 29-30 en p. 36). ACLED documenteerde 1 618 veiligheidsincidenten in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan (EUAA *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *"Afghanistan. Security Situation"*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2

814 slachtoffers) te betreuen bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovernname door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124). Ontheemding vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR registreerde in 2022 274 012 ontheemden die zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst. IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 40-41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Kunduz, verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kunduz. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen vinden steun in het rechtsplegingsdossier.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal en hekelt dat de situatie in Kunduz niet werd geanalyseerd. Hij brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn/is dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er

sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Overig aangevoerde schendingen

7.1. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voormeld artikel bepaalt dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is of het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geviséerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

7.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

7.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

8. Conclusie

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS